Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

14 февруари 2017 година*

Марка на Европейския съюзПроизводство по възражениеОбявяване на по-ранната фигуративна марка, на която се основава обжалваното решение, за недействителнаЛипса на основание за произнасяне по същество

По дело T-333/14

Andreas Helbrecht, с местожителство в Хилден (Германия), за когото се явява C. König, адвокат,

жалбоподател,

срещу

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO), за която се явява M. Rajh, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на EUIPO, встъпила в производството пред Общия съд, е

Lenci Calzature SpA, установено в Туркето-Монтекарло (Италия), за което се явяват F. Celluprica и F. Fischetti, адвокати,

с предмет жалба срещу решението на пети апелативен състав на EUIPO от 27 февруари 2014 г. (преписка R 830/2013-5), постановено в производство по възражение със страни Lenci Calzature и г-н Helbrecht,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: S. Gervasoni, председател, L. Madise и R. da Silva Passos (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Определение

Предистория на спора, производство и искания на страните

1 На 8 януари 2009 г. жалбоподателят, г-н Andreas Helbrecht, подава в Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) заявка за регистрация на марка на Европейския съюз на основание Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), изменен (заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1).

2 Марката, чиято регистрация се иска, е словният знак „SportEyes“. Стоките, чиято регистрация се иска, са от клас 25 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 г., и имат следното описание: „Обувки от кожа, имитации на кожа, каучук или пластмаса, обувки и ботуши за дъжд; шапки от текстил, шапки от кожа и имитации на кожа, шапки от каучук или пластмаса, по-специално шапки с козирка; дрехи от текстил, кожа и имитации на кожа, каучук или пластмаса; ръкавици“.

3 Заявката за марка на Европейския съюз е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 11/2009 от 30 март 2009 г.

4 На 29 юни 2009 г. встъпилата страна, Lenci Calzature SpA, подава възражение съгласно член 41 от Регламент № 207/2009 срещу регистрацията на заявената марка за посочените в точка 2 по-горе стоки.

5 Възражението се основава на следните по-ранни права:

— следната по-ранна фигуративна марка на Европейския съюз, заявена на 15 октомври 2004 г. и регистрирана на 6 септември 2008 г. под № 4073334 за стоки от клас 25, а именно „обувки, ботуши, пантофи и обувни артикули, дрехи и шапки“:

— следната по-ранна фигуративна марка на Европейския съюз, заявена на 15 октомври 2004 г. и регистрирана на 5 септември 2008 г. под № 4077251 за стоки от клас 25:

— следната по-ранна фигуративна марка на Европейския съюз, заявена на 15 октомври 2004 г. и регистрирана на 5 септември 2008 г. под № 4077236 за стоки от клас 25:

— следната по-ранна фигуративна марка на Европейския съюз, заявена на 31 май 2000 г. и регистрирана на 24 юли 2001 г. под № 1683986 за стоки от клас 25:

6 В подкрепа на възражението е посочено основанието по член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

7 С решение от 7 март 2013 г. отделът по споровете, след като разглежда възражението във връзка само с по-ранната марка, регистрирана под № 4073334, уважава възражението за всички процесни стоки.

8 На 3 май 2013 г. жалбоподателят на основание членове 58—60 от Регламент № 207/2009 подава жалба пред EUIPO срещу решението на отдела по споровете.

9 С решение от 27 февруари 2014 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) пети апелативен състав на EUIPO потвърждава решението на отдела по споровете и оставя без уважение заявката за регистрация на заявената марка. В точка 16 от обжалваното решение апелативният състав посочва, че започва с разглеждането на по-ранната марка, регистрирана под № 4073334. В точки 17—19 от обжалваното решение той приема, че релевантна е територията на Европейския съюз и че визираните потребители са лицата от широката общественост, които са относително осведомени и са в разумни граници наблюдателни и съобразителни и за които

трябва да се счита, че имат средна степен на внимание. В точка 20 от обжалваното решение апелативният състав потвърждава констатацията на отдела по споровете, че процесните стоки са идентични. В точки 30 и 31 от обжалваното решение апелативният състав посочва, че във визуално и фонетично отношение конфликтните знаци са сходни. В точка 32 от споменатото решение той приема, че в концептуално отношение, а и за англоговорещите потребители, въпросните знаци имат силно концептуално сходство. Ето защо в точка 33 от това решение апелативният състав прави извод за наличието на сходство между конфликтните знаци. Що се отнася до вероятността от объркване, в точки 34—40 от обжалваното решение апелативният състав приема, че предвид несъвършения образ на марките, който остава в съзнанието на потребителя, съществува вероятност от объркване досежно идентичността на процесните стоки и сходството на посочените знаци. След като в точка 39 от обжалваното решение посочва, че по съображения за процесуална икономия няма да разглежда останалите по-ранни марки, на които се основава възражението, апелативният състав отхвърля подадената до него жалба.

10 На 13 май 2014 г. жалбоподателят подава жалба в секретариата на Общия съд.

11 На 24 октомври 2014 г. EUIPO подава писмен отговор в секретариата на Общия съд.

12 На 31 октомври 2014 г. встъпилата страна подава писмен отговор в секретариата на Общия съд.

13 В жалбата си жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да осъди EUIPO и встъпилата страна да заплатят съдебните разноски.

14 В писмените си отговори EUIPO и встъпилата страна молят Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

15 С документ, подаден в секретариата на Общия съд на 28 октомври 2016 г., жалбоподателят уведомява Общия съд, че отделът по отмяна на EUIPO е обявил по-ранните марки, цитирани в точка 5 по-горе, или за отменена (решение № 10958 C от 3 март 2016 г. относно марката, регистрирана под № 1683986), или за недействителни (решения № 12041 C, № 12042 C и № 12040 C от 7 юли 2016 г. относно марките, регистрирани под № 4073334, № 4077236 и № 4077251), като всички тези решения били влезли в сила.

16 На 24 ноември 2016 г. по предложение на съдията докладчик Общият съд извършва спрямо страните процесуално-организационно действие, с което ги приканва да изразят становище по въпроса дали, предвид приемането на тези решения, настоящата жалба е запазила своя предмет.

17 С документ, подаден в секретариата на Общия съд на 8 декември 2016 г., жалбоподателят в отговор по същество уточнява, че за него жалбата е запазила своя предмет, тъй като цели да се стигне до регистрация на заявената марка, освен ако Общият съд има намерение да отмени обжалваното решение по съображение, че по-ранните марки са били обявени за недействителни или са били отменени.

18 С документ, подаден в секретариата на Общия съд на 9 декември 2016 г., встъпилата страна пък посочва, че за нея жалбата е станала безпредметна.

19 С документ, подаден в секретариата на Общия съд на 8 декември 2016 г., EUIPO също потвърждава, че четирите споменати в точка 15 по-горе решения са влезли в сила. В допълнение, според нея след като по-ранната марка, която е регистрирана под № 4073334 и на която се основава обжалваното решение, е станала недействителна вследствие на действието на решение № 12041 C от 7 юли 2016 г., настоящата жалба е станала безпредметна. На последно място, EUIPO счита, че жалбоподателят трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

От правна страна

20 Необходимо е да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика производството по възражение е лишено от предмет, когато по-ранната марка, на която то се основава, е обявена за недействителна (вж. решение от 25 май 2016 г., Ice Mountain Ibiza/EUIPO — Etyam (ocean beach club ibiza), T-753/14, непубликувано, EU:T:2016:312, т. 24 и цитираната съдебна практика).

21 Следователно в този случай жалбата за отмяна, подадена пред Общия съд срещу решението на апелативния състав, също става безпредметна (определение от 27 септември 2010 г., Hidalgo/СХВП — Bodegas Hidalgo — La Gitana (HIDALGO), T-365/08, непубликувано, EU:T:2010:407, т. 6 и решение от 25 май 2016 г., ocean beach club ibiza, T-753/14, непубликувано, EU:T:2016:312, т. 25).

22 Всъщност съгласно член 55, параграф 2 от Регламент № 207/2009 марката на Европейския съюз, която е била обявена за недействителна, не е имала, от самото начало, посоченото в този регламент действие. Оттук следва, че по-ранната марка не е произвела действие и следователно че не може да обоснове възражението срещу заявената марка (вж. в този смисъл решение от 4 март 2015 г., Three-N-Products/СХВП — Munindra (PRANAYUR), T-543/13, непубликувано, EU:T:2015:134, т. 16).

23 В настоящия случай обжалваното решение се основава изключително на разглеждането на вероятността от объркване между заявената марка и по-ранната марка, регистрирана под № 4073334 — мотивът, с който отделът по споровете е уважил възражението. Безспорно е обаче, че с решението си от 7 юли 2016 г. отделът по отмяна е обявил по-ранната марка за недействителна и че това решение е влязло в сила.

24 Ето защо след обявяването на по-ранната марка, регистрирана под № 4073334, за недействителна, единствената по-ранна марка, на базата на която възражението в обжалваното решение е обявено за основателно, е престанала да съществува и производството по възражение е останало без предмет, що се отнася до тази по-ранна марка. Оттук следва, че в съответствие с член 131 от Процедурния правилник на Общия съд предметът на настоящото дело е отпаднал и не следва да има произнасяне по същество.

25 Жалбоподателят твърди, че в настоящото производство произнасянето от Общия съд по съществото на спора ще му донесе полза; съгласно постоянната съдебна практика обаче правният интерес трябва да продължава да съществува до обявяването на съдебното решение, тъй като иначе няма да има основание за произнасяне по същество, което предполага искът или жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която го/я е подала (решение от 7 юни 2007 г., Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, EU:C:2007:322, т. 42 и определение от 11 октомври 2007 г., Wilfer/СХВП, C-301/05 P, непубликувано, EU:C:2007:593, т. 19; вж. и решение от 10 декември 2010 г., Ryanair/Комисия, T-494/08—T-500/08 и T-509/08, EU:T:2010:511, т. 43 и цитираната съдебна практика).

26 Налага се изводът, че в настоящия случай произнасянето от Общия съд по съществото на спора не може да донесе полза на жалбоподателя. Всъщност съгласно член 64, параграф 3 от Регламент № 207/2009 решенията на апелативния състав влизат в сила след изтичане на срока,

посочен в член 65, параграф 5 от Регламент № 207/2009 или, ако в този срок е бил подадена жалба до съда на Съюза, от датата, на която тя е отхвърлена. Нито една от тези две хипотези не е налице в спор като настоящия, по който Общият съд приема, че липсва основание за произнасяне по същество (определение от 26 ноември 2012 г., MIP Metro/СХВП — Real Seguros (real,- QUALITY), T-548/11, непубликувано, EU:T:2012:623, т. 23; вж. в този смисъл и определения от 3 юли 2003 г., Lichtwer Pharma/СХВП — Biofarma (Sedonium), T-10/01, EU:T:2003:182, т. 17 и от 11 септември 2007 г., Lancôme/СХВП — Baudon (AROMACOSMETIQUE), T-185/04, непубликувано, EU:T:2007:249, т. 22). Предметът на подадената по настоящото дело жалба е отпаднал, понеже обжалваното решение се счита, че по право, от самото начало, не е имало предвиденото от Регламент № 207/2009 действие и че следователно с него не е можело да бъде уважено каквото и да било възражение, както се вижда от точки 21 и 22 по-горе. Ето защо Общият съд няма как да се произнесе по законосъобразността на решение като обжалваното, което е изобщо лишено от правно действие. По аргумент на по-силното основание, по същите причини той не може да го отмени.

27 Освен това жалбата за отмяна, подадена пред Общия съд, цели да се упражни контрол за законосъобразност на решенията на апелативния състав на EUIPO по смисъла на член 65 от Регламент № 207/2009 (вж. в този смисъл решение от 14 май 2009 г., Fiorucci/СХВП — Edwin (ELIO FIORUCCI), T-165/06, EU:T:2009:157, т. 21 и цитираната съдебна практика). В тази насока Общият съд извършва контрол за законосъобразност на решенията на инстанциите на EUIPO и във всеки случай мотивите му не могат да заместят тези на компетентната инстанция на EUIPO, която е автор на обжалвания акт (вж. в този смисъл решение от 14 май 2009 г., ELIO FIORUCCI, T-165/06, EU:T:2009:157, т. 65). Следователно не той трябва да се произнася по вероятността от объркване между заявената марка и останалите по-ранни марки, а именно марките, регистрирани под № 1683986, 4077236 и 4077251, които са отменени (1683986) или обявени за недействителни (4077236 и 4077251). Такава проверка трябва да бъде извършена, ако е необходимо, от EUIPO съгласно член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009.

28 От изложеното дотук следва, че липсва основание за произнасяне по същество по жалбата.

По съдебните разноски

29 Съгласно член 137 от Процедурния правилник, когато липсва основание за произнасяне по същество, Общият съд определя съдебните разноски по своя преценка.

30 В случая жалбоподателят е направил искане встъпилата страна и EUIPO да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

31 От своя страна EUIPO е поискала жалбоподателят да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

32 В тази насока се налага изводът, че липсата на основание за произнасяне по същество по настоящото дело се дължи на обявяването на по-ранната фигуративна марка, на която се основава възражението, за недействителна.

33 Ето защо следва да се постанови, че встъпилата страна понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на жалбоподателя. EUIPO понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

определи:

1) **Липсва основание за произнасяне по същество по жалбата.**

2) **Lenci Calzature SpA понася направените от него съдебни разноски, както и тези на г-н Andreas Helbrecht. Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) понася направените от нея съдебни разноски.**

Съставено в Люксембург на 14 февруари 2017 година.

Секретар Председател
BG

E. Coulon S. Gervasoni
BG